

Sloth: Som ærede Medlemmer af dette Ting ville vide, rettede jeg ved Sagens første Behandling den Anke, at det efter min Mening var et uretfærdigt Forhold, naar en hel Del fattige Arbejdsgivere og Møllerfolk droges ind under Loven. Jeg rettede samtidig en indtrængende Henvendelse til Flertallet i dette Ting om at søge dette ændret. Jeg kan ikke sige andet, end at jeg havde egentlig haabet og troet, at Flertallet vilde tage denne Henstilling under Overvejelse, idet jeg gik ud fra, at Landbrugsrepræsentanterne eller i alt Fald en stor Del af dem vilde give mig Ret i disse Anker. Jeg ved vel, at Socialdemokraterne principielt ikke holde af Licitationer; men det Standpunkt staar Venstre ikke paa, og jeg antager heller ikke, det er Venstres Opgave at hindre almindelige Akkordarbejder ude paa Landet, det være sig smaa eller store. Naar man dernæst frygter for at foretage en saadan Ændring ved Loven, fordi den skal op til Landstinget, forekommer der mig heller ikke at være nogen Grund til at nære Frygt over for dette Forhold. Landstingets Flertal bestaar ogsaa af Landborepræsentanter, der kende Forholdene paa Landet lige saa godt som Folketinget og have en lige saa stor — det er jeg i alt Fald berettiget til at gaa ud fra — Retfærdighedsfølelse i den Henseende som Folketinget, og jeg kan ikke tænke mig Muligheden af, at Landstinget skulde lade denne Lov strande paa, at der blev noget ændret i det efter min Mening uretfærdige Forhold, som Loven skaber. Det forekommer mig ogsaa, at den højtærede Indenrigsministers Udtalelser i Landstinget i den Henseende vare betryggende over for et saa usammenfat Forhold som det, jeg omtalte. Der er imidlertid ikke sket nogen Forandring fra det ærede Flertals Side, og derfor have mine Medforslagsstillere og jeg stillet et Ændringsforslag, der gaar ud paa at tage den værste Braad af det Forhold, som vil indtræde, hvis Lovforslaget vedtages uforandret. Ændringsforslaget gaar jo ud paa, som enhver kan se, at fritage Vind- og Vandmøller paa Landet, og tillige paa, at Akkordarbejde og Licitationsarbejde, som ikke overstiger en Sum af 3,000 Kr., ikke falder ind under Loven, for saa vidt den, der paatager sig det, optræder som selvstændig Arbejdsgiver. Jeg antager ikke, jeg behøver nøjere at udvikle Forslaget, thi jeg antager, at omtrent de fleste ville være paa det rene med, hvor vidt det rammer. Det eneste, der kunde give nogen særlig Anledning til Meningsforskell, hvis

man overhovedet vil have noget med Forslaget at gøre, vil efter min Mening den foreslaaede Sum af 3,000 Kr. være. Denne Sum maa jo nærmest ansættes efter et Skøn, og jeg personlig vilde snarere have været op til 4,000 Kr., medens jeg paa den anden Side heller ikke vilde være utilbøjelig til at gaa endnu længere ned, idet det for mig kun kommer an paa, at en almindelig Landmand skal kunne gøre Akkord om et Stykke Jordarbejde, der angaar en ren Bagatel, uden at komme ind under Loven. Naar imidlertid Summen 3,000 Kr. er valgt, saa er det kun for at tage en lille Smule af den Braad ud af Forslaget, som efter min Mening ligger i, at en almindelig Haandværkers Værksted gaar ind under Loven, medens store Økonomibygninger ude paa Landet ere fritagne. Jeg indrømmer, at Forslaget ikke fuldt ud vil afhjælpe dette Forhold, men det vil dog hjælpe en Del, og det forekommer mig, at dette er en saadan Plet paa Forslaget, at vi bør søge at faa den fjernet. Begrundelsen for dette Forslag ligger for øvrigt i mine Udtalelser ved første Behandling, og jeg skal ikke nu gentage dem, medmindre der fra anden Side gives særlig Anledning dertil. Kun maa jeg gentagende betone, at det, hvorm her er Tale, kan ikke sammenstilles med den toldbeskyttede Industri, det større Haandværk og de store Entreprenørvirksomheder rundt omkring i Landet. Disse ere nemlig helt eller delvis i Stand til at kaste Byrden over paa andre Samfundsklasser og ved Sammenslutning indbyrdes opnaa den mindst mulige Byrde. Anderledes med de her omhandlede. Med Undtagelse af Møllerne, som maaske kunne slutte sig sammen, vilde de andre meget vanskeligt kunne gøre dette. De andre ere nemlig ikke konstante Arbejdsgivere hele Aaret rundt og have ogsaa i øvrigt mange Vanskeligheder ved at finde hinanden og slutte sig sammen, saaledes at de som Regel ville være direkte henviste til Forsikringsanstalterne. Konkurrencen indbyrdes mellem disse Folk vil ogsaa vanskeliggøre, at de kunne lægge Udgifterne ved Forsørgelsen over paa andre, over paa Ejerne, allerede derved, at de Folk, der ingen Ting eje, let blive fristede til ikke at tage Hensyn til den Byrde, Lovforslaget paalægger dem, og undlade Forsikringen, medens de Folk, der eje en lille Smule, ville være nødsagede til at tegne Forsikring, medens de samtidig ville blive nødsagede til at konkurrere med de andre ved Licitationerne.